

RAZMIŠLJANJA O PRETEKLEM LETU

Projekt Slišanje glasov je tudi v letu 2020 deloval z veliko mero podpore s strani Društva Kralji ulice. Seveda smo morali velik del projektnih delavnic preseliti v virtualni prostor in se večinoma srečevati na videokonferencah. To pa seveda vsem članom ni bilo enako dostopno in ustrezno. Na žalost je negotovost glede epidemije pomenila tudi to, da smo se srečevali manj redno in bolj poredko. Pa vendar smo ohranili delovanje podpornih skupine in Šole za povezovalce podpornih skupin. Tudi dva ERASMUS+ projekta, v katerih smo sodelovali s štirimi drugimi državami, sta se preselila na internet. V nadaljevanju lahko preberete razmišljanja štirih naših članov in članic o preteklem letu.

»V zadnjem letu mi je bilo najbolj pomembno predvsem, da ostanem zdrava. Za to sem poskrbela predvsem s sprehodi v naravo. Najbolj me je razveselilo druženje s prijatelji in v ožjem družinskem krogu. To leto zaključujem s še kar dobrimi občutki, vendar bi lahko bilo tudi bolje. V prihodnje si želim še več takih druženj in kakšnih izletov.« Gaja

»Kot prvo lahko rečem, da je bilo to leto najbolj posebno do sedaj. Zapomnil si ga bom po virusu, omejitvah, nihanjih ... Zelo pomembno mi je bilo, da sem redno spremljal informacije, da sem vedel, kaj še smem in na kakšen način. Informacije sem se naučil ustrezno filtrirati, če jih nisem, se je tesnoba povečala. Zaradi razmer v državi in službi sem več časa posvečal stvarim, ki me sproščajo (joga, hribi, ustvarjanje z lesom ...). Tudi drugače mi je bila skrb za zdravje bolj pomembna kot prejšnja leta. Zaradi odsotnosti sodelavcev in njihovega nadomeščanja sem v službi hitreje napredoval, zaradi vpliva virusa na gospodarstvo pa žal učinek napredovanja ni bil tak, kot bi bil sicer. Po končanem delavniku sem imel več časa zase in razmišljanje ... Čas sem namenil razreševanju svojih problemov in izzivov (branje knjig, psihoterapija, spletna predavanja ...). V spominu mi bodo ostali čudoviti razgledi z naših gora in odkrivanje lepote svoje regije in občine. Pa sedaj bolj cenim stvari, ki so mi bile prej samoumevne ('v živo': druženje s prijatelji, predavanja, vadbe, koncerti ...). Za 2021 si želim, da bo vsaj tako, če bo boljše, bom pa, jasno, še bolj vesel. Z dobrimi željami vsem.« Primož

»Zame je bilo leto 2020 skoraj prelomno, saj se mi je uresničila velika želja, namreč v znani založbi sem izdal knjigo, natančneje roman o shizofrenem dekletu. Knjiga je izšla jeseni 2020 in je, po zanimanju sodeč, kar uspešnica. Takoj po izdaji knjige pa se je začelo novo tematično obdobje, in sicer drugi val epidemije.

Moram povedati, da sem se v času prvega vala, spomladi, in drugega vala proti koncu leta naučil kar nekaj stvari, in sicer, sprevidel sem, da se je treba dovolj gibati v naravi, sam sebi kaj dobrega skuhati in se, skratka, malo odklopiti od resničnega življenja.

Naučil sem se skuhati odlične testenine z zelenjavo, poleg tega sem ustvaril kar nekaj jedi na žlico, npr. segedin golaž. Moram reči, da sem bil v kuhinji kar uspešen, saj prej nikoli nisem kuhal, vedno sem jedel zunaj. Koronavirus je v meni prebudil tudi željo po obvladovanju tako imenovanega pametnega telefona, namreč naučil sem se kar nekaj novih trikov in se še dodatno tehnološko informacijsko izobrazil.

V letu 2020 ne obžalujem ničesar, saj sem doživel, kljub strogim državnim ukrepom, veliko pozitivnih stvari, še posebej bi izpostavil pomembnost pristnih stikov med ljudmi. Navsezadnje pa tudi ZOOM ni tako slaba zadeva.« Benjamin

»Všeč mi je, da ni ljudi. Da je več miru na ulicah. Da ni divjanja, stiki pa so, kolikor jih je, dosti pristnejši. Vse se je ustavilo. Čas, v katerem si utrujena nabiram moči. V katerem ne izgubljam energije, ko prečkam ulico. Morda stopim v korak z ostalimi, ali ostali stopijo v korak z menoj. V meni že dolgo teče čas drugače. Vendar se sedaj ne izgubljam več v vzporednih svetovih, sedaj vsi bivamo v vzporednem svetu. Kjer veljajo drugačna pravila. Kjer je moč narave nad vsem in je človek tisti, ki osamljen bega, plašno hiti. Oprezujoče pogleduje preko maske in se boji stika z mimoidočim.

V času korone sem prišla do prepoznanja, da že dolga leta živim v samoizolaciji, distancirana od vseh. Zaprta v svoj balonček. Skrita pod navidezno masko, ki sem si jo naredila.

Ljudje, s katerimi sem bila obkrožena, so imeli zelo jasno sliko, kako moram živeti, kaj smem in česa ne smem. Zaman sem čakala, da bodo videli, da me s svojim delovanjem rinejo na rob prepada, vsakršen upor je izzval le še več agresije. Zaman sem čakala, da bodo razumeli, se ustavili, razmislili ... Z zgoščenostjo občutka po spremembi sem



Gašper Sojč

se od določenih oddaljila, z določenimi pa, po sili razmer, na novo oblikovala odnos, v katerem me njihove prepovedi, kljub upoštevanju, ne ogrožajo. Sprejela njihov ekonomski model dojemanja sveta, ki obsega zgolj storilnost, brez nepotrebne čustvenega izražanja razen družbeno sprejemljivih oblik. Oblikovala sem svoja pravila, ki ne trčijo z njihovimi, hkrati pa tudi ne ogrožajo mojega prostora, mojega doživljanja. So zgolj delček mojega sveta, v katerem skušam ob stiku ostati v sebi, brez zapletanja v kakršne koli drame.

Z izkušnjo vsiljevanja depoja zdravilu rečem ne! Z izkušnjo večletnega jemanja zdravil se zlahka pomirim z mislijo, da ga bom morda vseeno prejela. Z izkušnjo utišanja lahko sprejemem masko kot šal, zaščito proti mrazu. Z izkušnjo samovoljnega prenehanja jemanja zdravil, brez vednosti sistema ali družine, lahko sprejemam odločitve, ki bodo usmerjale moje korake v bodoče, kar zaupam le redkim, zaupanja vrednim. Pomirja me povezanost z enako mislečimi, dvig kolektivne zavesti, novi tokovi, nove smeri.

S sprejetjem zaznav sprejemam tudi njihovo spreminjanje. Klic trombe, pretočnost energij, nove svetove. Z odnosom hvaležnosti sem hvaležna za vsak premik v sebi. Z odnosom zaupanja je vsak izziv darilo. Nova priložnost. Nova pot.

Lastna samoizolacija mi je ponujala določen občutek varnosti pred nevarnostjo ponovne zlorabe. Našla sem način, da preživim teror in nasilje, preoblikovala odnose, da grem zlahka mimo določenih situacij. Vendar sem v osebnih odnosih zmrznila, se zavlekla v kot, obstala. Začenjam se spominjati zlorab, utišanj. S spomini svet dobiva tudi barve, odnosi globino. Si upam reči ne? Rekla bom JA!« Mojca